

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Ing. Z. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti**: 1) BIDLO, s. r. o., se sídlem Elišky Přemyslovny 383, Praha 5, zastoupený Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, 2) Ing. L. F. a 3) Ing. K. F., v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 1) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 46 A 58/2012 - 48, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 46 A 58/2012 - 48, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Obecní úřad Velké Přílepy vydal dne 29. 11. 2011, č. j. OVP 5708/2011, sp. zn. Výst.4844/2010-KU, rozhodnutí, jímž byla osobám zúčastněným na řízení 1), 2) a 3), a dále Z. V., bytem P. 936, V. P., a Š. S., bytem P. 842, V. P., dodatečně povolena stavba „*objekt občanské vybavenosti*“ na pozemku st. p. X, parc. č. X v k. ú. V. P. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2012, č. j. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo, zčásti změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, že v něm odstranil formální chyby, kdy datum „19. 1. 2000“ nahradil datem „9. 4. 2009“ a pojem „*stavební povolení*“ nahradil pojmem „*dodatečné povolení stavby*“, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí neztotožnil s odvolacími námitkami žalobce spočívajícími zejména v tvrzeném rozporu stavby s rozhodnutím stavebního úřadu o dělení pozemků a umístění stavby ze dne 2. 9. 2002, č. j. Výst.328/2-1795/02-Km, a uvedl, že z § 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdejší znění (dále jen „*stavební zákon*“), nevyplývá, že by v daném řízení měl stavební úřad posuzovat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 46 A 58/2012 - 48, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, v relevantním znění, obsahoval demonstrativní výčet správních aktů, se kterými by dodatečně povolovaná stavba neměla být v rozporu. Do množiny pojmu „*záměry územního plánování*“, uvedeného v citovaném ustanovení § 129 stavebního zákona, přitom dle krajského soudu spadá i územní rozhodnutí. Pokud žalovaný (ani stavební úřad) v průběhu řízení nezpochybnil dopad územního rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 na lokalitu,

v níž se nachází dodatečně povolovaná stavba, pak současně nemohl žalovaný odmítnout přezkoumat soulad dodatečně povolované stavby s tímto územním rozhodnutím jen proto, že § 129 odst. 2 stavebního zákona se o územních rozhodnutích výslovně nezmiňoval. Krajský soud proto zavázal žalovaného, aby pokračoval v odvolacím řízení, v němž bude muset v rámci posouzení odvolacích námitek žalobce zohlednit, že mezi záměry územního plánování je v daném případě nutno zařadit i územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002.

Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení 1) (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Stěžovatel zejména podotkl, že při výstavbě vždy postupoval v dobré víře v souladu se stavebním povolením, a není tedy stavebníkem tzv. černé stavby. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že do posouzení otázky, zda dodatečně povolovaná stavba musí být v souladu s územním rozhodnutím, popř. zda rozpor dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím má za následek zrušení dodatečného povolení, nelze vést správní řízení o odstranění stavby, neboť případné rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o odstranění stavby, by bylo stíženo vadou. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by přitom žalobci (oproti stěžovateli) nebyla způsobena žádná škoda a takové rozhodnutí by nebylo ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak nepřiznáním odkladného účinku by stěžovateli vznikla nenahraditelná újma, která představuje finanční ztrátu ve výši cca 19 000 000 Kč, skládající se z částky cca 17 000 000 Kč nákladů spojených s koupí pozemku a s výstavbou a dále z částky cca 2 000 000 Kč představující předběžný odhad ceny za demolici objektu občanské vybavenosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že s daným návrhem souhlasí, neboť v důsledku extenzivního výkladu § 129 stavebního zákona, který v napadeném rozsudku zaujal krajský soud, může pokračování v řízení o dodatečném povolení stavby, případně v řízení o odstranění stavby (které je v současnosti přerušeno) znamenat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než pro ostatní účastníky řízení, včetně žalobce, který ostatně přiznání odkladného účinku původní žaloby nepožadoval.

Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřili.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Předpokladem vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu či jiných právních účinků rozsudku krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. obsahuje dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobě (respektive kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí znamenat pro žalobce (resp. stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nutno zdůraznit, že tyto podmínky se liší od důvodů, za nichž lze podat kasační stížnost ve věci samé (§ 103 s. ř. s.), a předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku proto není předběžné posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, publikované pod č. 1669/2008 Sb. NSS).

pokračování

V souvislosti s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku je třeba vzít v potaz rovněž to, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud vychází ve své konstantní judikatuře z toho, že přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

Stěžovatel spatřuje hrozbu takové újmy v tom, že v důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného povolení stavby jí hrozí finanční ztráta ve výši cca 19 000 000 Kč. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu spisu a vyjádření účastníků řízení vyplývá, že vznik uvedené újmy stěžovateli bezprostředně nehrozí. Ačkoliv napadený rozsudek krajského soudu zrušil odvolací rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného povolení předmětné stavby, věc byla současně vrácena žalovanému, aby pokračoval právě v řízení o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby. Odstranění stavby tedy prozatím nebylo nařízeno a řízení o odstranění stavby je dle vyjádření žalovaného v současné době přerušeno.

Z ustálené judikatury zdejšího soudu přitom vyplývá, že probíhá-li řízení o dodatečném povolení stavby, nelze do pravomocného skončení daného řízení vydat meritorní rozhodnutí v řízení o odstranění stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 - 87, www.nssoud.cz). I v posuzovaném případě tedy musí být nejprve skončeno řízení o dodatečném povolení stavby, a teprve poté bude možno rozhodnout v řízení o odstranění stavby. Nejvyšší správní soud v tomto směru pro úplnost podotýká, že se v daném případě neuplatní ustanovení § 129 odst. 5 ve spojení s § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., neboť v posuzované věci nebylo napadeným rozsudkem krajského soudu zrušeno původní stavební povolení, na jehož základě byla stavba provedena, ale až následné odvolací rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby.

Aniž by Nejvyšší správní soud v této fázi řízení hodnotil správnost závěrů krajského soudu, lze poznamenat, že ani případný rozpor dodatečného povolení stavby s územním rozhodnutím by neměl nutně, i při vázanosti správních orgánů právním názorem krajského soudu, za následek odstranění stavby, neboť stěžovatel má případně možnost požádat o změnu předmětného územního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 5 As 66/2011 - 98, publikovaný pod č. 2863/2013 Sb. NSS).

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v současné době nehrozí stěžovateli nepoměrně větší újma ani v souvislosti s udělenými kolaudačními souhlasy ke stavbě, neboť oprávnění užívat stavbu zůstává i po zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného povolení stavby (obdobně jako v případě zrušení stavebního povolení) nedotčeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010 - 193, www.nssoud.cz).

„Zrušení stavebního povolení představuje pouze (často dočasný) zánik podkladu pro osvědčující aspekt kolaudačního rozhodnutí, ve kterém je deklarován soulad stavby s tímto povolením. Právo užívání stavby tedy zůstává zachováno i nadále, a to po celou dobu trvání řízení o odstranění stavby. Podle jeho výsledků se pak buď podklad pro deklaratorní aspekt kolaudačního rozhodnutí obnoví – bude-li stavba dodatečně povolena, a to udělením kolaudačního souhlasu, jenž nahradí původní kolaudační rozhodnutí (postup podle § 129 odst. 4 stavebního zákona), nebo pozbude rozhodnutí zcela účinky – bude-li nařízeno odstranění stavby. Práva dotčených subjektů jsou přitom dostatečně chráněna jejich účastenstvím v řízení o odstranění stavby, resp. o jejím dodatečném povolení.“).

S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě návrhu stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

Nejvyšší správní soud proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu